

„Pojď ještě kousek dál,“ řekla Lucii, aby se ujistila, že je Petr neslyší.

„Co?“

„Ráno tu byl Guillermo. Čekal na mě před domem, když jsem šla na ambasádu.“

„Proč?“ nechápala překvapená Lucie.

„Říkal, že s tebou ráno mluvil. A že jsi mu neodpověděla.“

Lucie pokrčila rameny.

„Mám ti vyřídit, že bude dnes večer čekat na tvoji odpověď. V deset hodin na Malecónu.“

„Pane bože.“

„Půjdeš tam?“ zeptala se zvědavě Jana a usmívala se.

„Ne, samozřejmě, že ne,“ odpověděla Lucie, rozloučila se s Janou a vrátila se za Petrem.

Při obědě nemyslela na nic jiného, než na ranní příhodu s Guillermem a na Janina slova. Ten kluk si vážně umí vybrat čas. Měsíc se nepotkáme, a když jedu vyzvednout Petra, přihraje mi ho náhoda do cesty. Musím to v sobě smáznout. Jsem tu kvůli své kariéře a ne pro nějaký dívčí románek, přikázala si, jako pokaždé.

„Ahoj, Lucie,“ halekal už od dveří restaurace Franz.

„Ahoj, Franz. Posad' se k nám. Tohle je Petr, můj kluk.“

Lucie je oba seznámila a vysvětlila Petrovi, kdo Franz je a co v Havaně dělá. Franz se Petrovi zamlouval, a tak se po krátké chvíli stalo, že Lucie jen seděla a poslouchala jejich rozhovor. Pořád ty stejné kecy. Už zase dokola. Bláblábla. Lucie byla našťvaná. První den po tak dlouhé době s Petrem, a hned tohle.

„Půjdu napřed,“ skočila jim do řeči.

„Tak jo, přijdu pak za tebou.“ Petr ji úplně odrovnal. Čekala, že se zvedne, rozloučí se s Franzem a půjde s ní.

„Ahoj,“ prohodila vztekle a odešla ven.

Chvíli se sama procházela diplomatickou čtvrtí a pak se vydala domů. Čekala na Petra další tři hodiny, než se konečně objevil ve dveřích. Když jí svým nenuceným tónem řekl: „Už jsem tady,“ neudržela se a vybuchla. Hádali se a vyčítali si i to poslední a nepodstatné. Po půl hodině ztichli.

„Běž večer s Janou sama. Jsem po letu unavený,“ oznámil jí našťvaně a víc se s ní nebavil.

Lucie se s Janou sešly před domem kolem osmé. Prošly na kraj diplomatické čtvrti a mávly si na starý taxík. Dojely do centra staré Havany a vystoupily. Stály na rozpáleném chodníku, rozhlížely se kolem sebe a přemýšlely, kam vyrazí.

„Mám chuť se dnes trochu opít. A pak tancovat,“ navrhla Lucie.

„Jak chceš, tak jdeme,“ odpověděla Jana, zavěsila se do Lucie a vyrazila směrem k nábřeží.

„Kam jdeme?“

„To je jedno. Hlavně, ať to máš blízko na Malecon. Rozesmála se Jana.

Lucie se smíchem jen zakroutila hlavou.

OSTROV SVOBODY
Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Prošly pár ulic a došly do malého baru na nároží. Posadily se ke stolu a rovnou si objednaly pití. Živá hudba hrála v kubánském rytmu a obě ženy se za chvíli dostaly do povznesené nálady. Chvillemi jen usrkávaly ze svého mochita a občas si šly zatancovat. Se zábavou jim dvě hodiny utekly jako voda.

„Měla bys jít, Lucko,“ popíchla ji Jana.

Lucie se jen usmívala a zakroutila hlavou.

„Ale no tak. Běž.“

„Já nevím. Nechci se do toho zamotat. Nechám to být. Bude to tak lepší.“

Jana se rozesmála. „Ty se do toho nechceš zamotat? Já vidím, že už v tom zamotaná jsi.“

„Radši ne,“ rozhodla se Lucie.

„Tak jo, je to tvoje rozhodnutí. Jen abys jednou nelitovala.“

„Proč myslíš?“

„Nezlob se, ale ty a Petr?“ zakroutila Jana hlavou.

„Co?“

„Mezi vámi je možná všechno ostatní, ale láska to rozhodně není. To ženská vidí.“